

LIVSGLÄDJENS LÅNGA TANKE

Enligt det godas lag följer människan alltid det högsta hon verkligen inser och förstår (inte bara tror eller föresätter sig), därför att hon inte kan annat, därför att det för henne är ett behov och en glädje att få göra det.

Först när individens frihet inte längre kränks, kan utvecklingen fortgå lugnt och harmoniskt och livet skänka varje väsen största möjliga glädje och lycka. Enda sättet återförvärva förlorad rätt till lycka är att göra andra lyckliga och inte öka livssvårigheten för någon.

Genom att systematiskt odla glädjens, lyckans känslor, genom att vara som solstrålar för andra, ökar vi lyckan i världen och särskilt för vår omgivning. Glädjespridaren är en sann välgörare i de flestas dystra, glädjelösa liv. Glädjen är solen i mörkret, oasen i öknen. Vänlighet mot alla utan undantag hör till vanligt folkvett och enklaste takt. Tjänstvillighet i livets otaliga små tillfällen gör livet rikt för alla och en själv. Genom att tro alla om gott blir man själv bättre och hjälper andra bli bättre. Genom att tro ont blir man själv sämre och ökar ondskan i världen. Det är därför även det "sanna" i förtalet skadar alla som befattar sig därmed. Den som gör andra lyckliga blir själv lycklig. Det är också enda sättet förvärva varaktig lycka.

Glad och lycklig skall människan vara. Annars är det något fel på henne, ett fel som måste avlägsnas. Vi har ingen anledning att vara annat, när vi vet vår bestämmelse, att glädjen och lyckan för oss snabbast framåt, är av oerhörd betydelse för vår omgivning och ger bästa tänkbara skörd. Det hela är en känslsak, och för dem som förvärvat vilja en viljesak. Det emotionala skall icke behärska oss. Vi kan vara glada och lyckliga, om vi vill vara det. Annars är vi slavar under vårt emotionalväsen. Vårt mentalväsen är lyckligt, ty mentalvärlden är vårt himmelrike. Den som ej är lycklig bevisar därmed sitt beroende av det emotionala.

Lidande finns endast i fysiska världens och emotionalvärldens tre lägsta regioner. Vi kan därav sluta oss till varifrån de vibrationer kommer som vi alltför ofta hänger oss åt. Vibrationer från emotionalvärldens lägre regioner gör oss mer eller mindre olyckliga, medför depression, ångest, oro eller andra negativa tillstånd. Liv är lycka i emotionalvärldens högre regioner, är glädje i mentalvärlden och sällhet i essentialvärlden. När vi upptäckt hemligheten med att glömma oss själva och lever i enheten, är livet uteslutande härligt.

Glädjen av rätta slaget är ett livselixir, verkar starkt vitaliserande, ger lättare och riktigare liv.

Livsglädje är arbetsglädje, ty endast arbete och tjänande är ett liv värt att leva. Åtminstone är detta så alla, som inträtt i enhetens riken, ser på saken. "När livet är som bäst, är det arbete och möda." Det är i arbetet och tjänandet för allas väl, som hierarkierna i enhetsvärldarna har sin lycka, glädje och sällhet. Om gruppen i människoriket "nerdimensionerar" denna insikt, finner den däri en källa till kraft och optimism, som befriar från inbillat lidande, bitterhet, sorg, hämningar, glädjeförstörande moralism och idealism, missnöje och självplågeri.

Kulturindividerna känner sin samhörighet och ser sin livsuppgift i att hjälpa och icke stjälpa varandra. Den tjänande livsinställningen blir instinktiv och spontan. Den egoistiska beräkningen ersätts med drift att hjälpa, där hjälp behövs, utan fordringar, förbehåll och förväntningar. I arbetet för allas väl och ingens ofärd växer individen utöver sin personliga begränsning. Därmed är som först naturliga förutsättningen för grupp gemenskap förhanden. Kollektiviteten, som på lägre stadier snarare hämmar och motverkar individens utveckling, underlättar den därefter i oanad grad. Allmänna livsglädjen ersätter den oro, depression, livsångest som förlamat livsmodet. Även djuren upphör att frukta och söker spontant tillflykt hos människorna.

Försiggår evolutionen friktionsfritt som på andra planeter, finns intet lidande (inga organismer, enbart aggregathöljen för monaderna), utan är allt glädje och arbetet en lek.

Allt har en uppgift i medvetenhetsutvecklingen, och konsten har sin. Verklig konst fyller människan med glädje. Och verklig glädje gör människan god. Konsten skänker kraft, när den skänker tillfredsställelse, glädje, harmoni och ro. Genom att försköna enar oss konsten i gemensam skönhetssträvan, ökar vår förståelse för det sköna, förfinar vår uppfattning av allt vackert och skänker den glädje man erfar inför allt skönt. Konstnären är förkunnare och som sådan medveten om sitt ansvar. Fulhet i konsten motsvarar hädelse i religionen. Hans uppgift är att sprida skönhet och glädje och därmed bidra till förädlingen och förfiningen. Konstnären har i sin makt att kunna meddela åskådaren den förståelse, vördnad och andakt som fyllde honom själv.

En esoterisk mästare påpekar med eftertryck att tendensen att överbetona lidandet är ett utmärkande drag hos människorna. Samme mästare säger också att lyckan är grundad på dels tillit till andra jaget, dels glömska av förstajaget: "Lidandet är följd av att det lägre gör uppror. Behärska det lägre och allt är glädje."

Sanningens överensstämmelse med verkligheten visar sig ofelbart i kollektiva glädjen och lyckan.

Enhetslivet, sådant det uppenbarar sig i den gudomliga kärlekens innerlighet, fyller människan med glädje. Hon glömmer sig själv för att hjälpa andra finna samma oförgängliga lycka. Det är den gudomliga kärleken, som är livets mäktigaste drivkraft. Den är i harmoni med alla livets krafter och drar alla andra krafter till sig. Innerligheten är sättet att odla lyckan, att glömma själviskhetens alla önskningar för egen del, att spontant komma i enkla, omedelbara och därmed rätta inställningen till allt i livet.

Såväl emotionalt lycko- som mentalt glädjetillstånd förutsätter självglömska, förmågan att glömma tanken på egna jaget och leva för andra, för ideer, för ideal etc. Det är tillstånd människan själv kan uppnå genom att göra sig oberoende av yttre förhållanden och likgiltig för emotionalväsendets stämningar.

Att tjäna mänskligheten, att vilja, kunna, få hjälpa människorna, där de står, är en glädjekälla och gör det lättare att glömma egoistiska jaget.

Kausalmedvetenheten är glädje. Odlandet av glädje är ett sätt att erövra kausalmedvetenheten. Esoterikern vet, att allt blir bra till slut. Alla har kausalhölje, alla ska bli kausaljag, alla ska ingå i enheten. Den vetenskapen är glädjens grund.

Min Augoeides: Led mig från överklighet till verklighet, led mig från mörker till ljus, led mig från död till odödlighet.